

'Persones Humanes', cinquè mes d'emissió

La humanitat és així

L'abril passat, les persones humanes que havien vist i sentit Miki Moto i havien llegit i sentit Quim Monzó esperaven impacients davant el televisor un nou programa. Els va sorprendre i els va agradar. I ho van dir a les veïnes, als cunyats i als amics.

"L'objectiu és posar fi als marcs incomparables, a les ànsies de pontificar, a les coses que, en definitiva, tenen poc a veure amb les persones humanes."

ARXIU

No sé què fer. La veritat és que de fa un temps, em sento absolutament sol... Ara mateix tinc gent al meu voltant, però no sé com afrontar-ho...

—¿Fa molt que et sents així?

—Sí, fa un temps... La veritat és que estic desesperat...

—De vegades, les coses no són tan greus com ens semblen. Has de mirar de superar-ho...

—...

—...Ja ho sé, que et pot semblar molt difícil, però si ho intentes... Si en par-

les amb algú, segur que algú t'escoltarà.

—...La veritat és que ara mateix ens està escoltant molta gent. Sóc en Miki Moto i t'estic parlant en directe des de TV3.

—...???

—Això és *Persones Humanes*. Moltes gràcies per haver atès la nostra trucada.

Amb una simulació impecable d'una persona humana trucant al telèfon de l'Esperança, Miki Moto començava el seu *Persones Humanes* del 14 de juliol. Va ser creïble, correcte i respectuós. De

professional. I cosa més important, televisivament insòlit. La resta del programa d'aquell dia, un programa dedicat al verd, va tractar des del verd de l'esperança al verd de les bates dels metges, del verd de les terres araneses al verd ecologista. La cohesió del programa era així de poètica: les diverses significacions d'un color. Tota una llicència dels autors per a públic ja iniciat que encaixa a la perfecció. En el seu cinquè mes d'emissió, és evident que *Persones Humanes* ha aconseguit la seva tribu

Miki Moto i la crítica

X. Rossell. *Diari de Sabadell.* "Un bon programa per a un pressupost tan baix".
—Té tota la raó.

Víctor Amela. *La Vanguardia.* "*Persones Humanes* és un raig de llum, ens salva les nits del dijous (ara el programa s'emet el dimecres), és una alenada d'aire".

—Aquest Amela és un *crack*. Suposo que diu això pel nostre estil de tractar els temes. Volem ser una alternativa al transcendentalisme. Creiem que tot plegat és prou relatiu i que no cal pontificar.

Diari Sport. "Miki Moto fereix la sensibilitat dels qui practiquen l'esport".

—Aquests van picar. Volfem criticar la cultura del culte exagerat al cos i dir que l'esport és dolent. És veritat que l'esport mata, home, i això s'ha de poder dir.

Diari de Sabadell. "Miki Moto desperta les ires dels egarencs".

—No ho entenc. Al programa també ens vam ficar contra els immobiliaris, amb la història de la pinça, i encara és hora que algú es queixi. La gent de Terrassa es va enfadar perquè vam llegir el que l'Enciclopèdia Catalana diu sobre la ciutat de Terrassa. No ens ho vam pas inventar. És veritat que hi ha rivalitat entre Terrassa i Sabadell, però això no hauria de passar d'aquí. Els devia coure més perquè els qui vam llegir-ho érem tots dos de Sabadell, l'Albert Pla i jo.

Òscar Montferrer. *Avui.* "En el programa de Cuba, Miki Moto va perdre els papers".

—Puc estar d'acord amb tot el que diu. El de Cuba va ser un programa difícil. El temps se'ns va tirar a sobre. Va haver-hi problemes amb el cònsol cubà i l'espontani que va aparèixer al final del programa. Jo i tot em vaig empipar quan el cònsol explicava que a Cuba no passa res de dolent. Jo he estat a Cuba força vegades i segons què no m'ho poden fer creure.

X. B.

d'addictes, una parròquia que davant del televisor s'havia cansat de sentir sempre els mateixos sermons. "L'objectiu era de carregar-se la transcendència habitual en tots els missatges que surten per televisió. Posar fi als *marcs incomparables*, a les ànsies de pontificar, a les coses que, en definitiva, tenen poc a veure amb les persones humanes".

En l'última part del programa el convidat, Quim Monzó i Miki Moto parlen del tema del dia.

Miki Moto fa així llengotes, simpàticament, als esquemes televisius de sempre. I fent servir el mateix mitjà per a ironitzar-hi, per exemple, decideix al programa debut de recomanar a l'audiència que s'abstingui de llogar o comprar cap pis durant tres mesos. "Si no en compreu cap, els preus baixaran". Com a símbol visible, Miki Moto es col·loca una pinça d'estendre roba a la solapa i convida tothom a fer igual. Al primer programa això va ser un cop d'efecte. S'encetava el primer capítol d'una revolució en televisió. Però el públic, després de fregar-se el ulls perquè no s'acabava de creure el que veia i sentia, ho va entendre. Des de la televisió el sorprenien. I ningú no sabia fins on podrien arribar, les persones humanes. A cada programa, una pista. *Amor a les aules*, *Marits apallissats*, *L'esport mata*, *Els joves són idiotes?* *La batalla de l'Ebre* són alguns dels títols que han anat succeint-se, les excuses de què s'ha servit el programa per a insistir en el seu missatge desmitificador. I tots els recursos són pocs. Des dels títols de

crèdit que apareixen al llarg de l'emissió: "públic aleatori", "el bateria ha estat pare", "no truqueu al número x, pertany als Jutjats de Montcada i Reixac", fins a l'antizapping: nova pràctica televisiva consistent a tenir al plató una pantalla de TV que mostra, durant l'emissió de *Persones Humanes*, una altra cadena o un enregistrament: el Papa Joan Pau II llegint un discurs, la imatge congelada de la infanta Elena en un programa on tots els convidats són republicans, Helena Garcia Melero en un TN infinit, un partit del Barça, el Canal+ sense descodificar, Narcís Serra tocant el piano, Francesc Mauri explicant el temps que farà...

Pel que fa als convidats del programa, i exceptuant la figura del convidat de pedra (Pepe Rubianes, Moncho, Toni Verdaguer, Àngels Gonyalons, Llorenç Santamaria o Pilar Rahola), la línia que segueix és la de dur personatges no famosos. La condició de persones humanes és l'única que tenen tothom qui Miki Moto entrevista: un contrabandista de la

ARXIU

Seu, un metge que diu que fumar amb moderació beneficia la salut, una mestra i un alumne que es van enamorar a l'escola, un naturista que assisteix nu al plató. El directe del programa, hi acaba de posar la tensió: memorable el programa del mes de juny que posava en evidència que els últims candidats de les llistes electorals no sabien què deien els programes dels seus partits.

Però *Persones Humanes* no seria el que és sense el savi contrapunt que Miki Moto va saber incloure-hi des de la primera emissió, Quim Monzó. Monzó apareix al final del programa i comenta el tema del dia i les intervencions dels convidats. "La incorporació de Quim Monzó no és tant com a comentarista, sinó com a una figura que ja existeix de fa un temps en la televisió italiana, el *totòleg*, és a dir l'entès en tot, que pot parlar absolutament de tot". L'estil personalíssim de Miki Moto combinat amb la prosa televisiva de Quim Monzó va desvetllar, d'entrada, curiositat i expectació. Miki Moto i Monzó, que només apa-

reixen plegats a l'última part del programa, no són cap duet televisiu. Com a bon matrimoni de conveniència, cadascun té la seva parcel·la. L'un, la construcció literària de qualitat, l'altre, el motor que fa córrer el programa. Un escriptor i un professional de la ràdio en un còctel intel·ligent al servei de la televisió.

Per si el pastís no tingués prou farciment, Miki Moto planteja al final del programa, cinc preguntes polèmiques que el convidat de pedra ha de contestar. És quan Miki Moto fa cara de no haver trencat mai cap plat i exagerant l'entonació comença: ¿La cuina ràpida és nefasta? ¿Concebre fills és imprescindible per a donar sentit a la parella? ¿Els propietaris s'aprofiten dels llogaters? ¿Els joves no poden o no volen independitzar-se? ¿Ser funcionari és una bicoca?

HISTÒRIA

La gestació i naixement de *Persones Humanes* ha estat possible gràcies al

compliment d'un deute. Fa dos anys, Televisió de Catalunya va dir no a la continuació de l'espai Miki Moto Club que Miquel Calzada dirigia i presentava. A canvi, li van prometre un nou espai quan fos el moment. Enguany, i com que TV3 estava en "deute" amb Miki Moto, va incloure *Persones Humanes* en el paquet nou d'espais que, a mitja temporada, va haver de llançar per aturar la pèrdua d'audiència. Sargantana Voladora SL, la productora que Miquel Calzada té a mitges amb Carles Cuní, havia presentat el projecte i havia estat acceptat. "*Persones Humanes* està en la línia filosòfica de la productora, parlar de tot sense ser xavacans, però amb ironia, relativitzant les grans qüestions. Aquesta manera de fer és el que en diríem la marca de la casa. Un altre exemple va ser el programa que TV3 va fer per a recollir fons en la lluita contra la droga. Nosaltres no ens plantejàvem pas de dir a la gent 'no et droguis', sinó 'si vols deixar les drogues, te'n pots sortir'. Jo no puc dir a ningú que no es drogui. Que cadascú faci el que li sembli millor."

DE MINIDEBAT A 'TALK SHOW'

Persones Humanes té l'origen en uns programes emesos als EUA i a França. Tal com explica Miki Moto mateix, l'espai de la televisió francesa *Ciel mon mardi!* que produí Christian Chavanne per a France 2 (abans Antenne 2) és el parent més pròxim de *Persones Humanes*. Ara, en el cas del programa de Miki Moto la fórmula s'ha anat fent més concreta a mesura que avançaven les emissions. Així, i si els primers programes incloïen un debat entre les persones humanes convidades a parlar d'un tema concret, l'actual fórmula prioritza la conversa de Miki Moto amb cadascun dels convidats, per separat. "A mesura que van anar sortint programes, vam veure que, per a fer un debat mínim, es necessitaven més de 35 minuts. Per això *Persones Humanes* ha derivat cada cop més en un *talk show*, un gènere que permet les mil i una varietats. Per altra banda, el debat genuí és un gènere del qual la TV va força servida. He d'afegir-hi que, personalment, no m'agrada gaire enfrontar uns convidats amb els altres".

Persones Humanes es continua emetent tot l'estiu. Canya!

Xènia Bussé